

ZÁKLADNÍ ŠKOLA A MATEŘSKÁ ŠKOLA JANA ŽELEZNÉHO V PROSTĚJOVĚ

Nálet

Martin Němec, 7. ročník

Psal se duben roku 1945 a skupina dětí si šla hrát. Mezi nimi jsem byla i já.

Ve Dvořákové ulici směrem do Šárky byly vykopány zákopy, válka se blížila ke konci. Hezké jarní počasí nás vytáhlo ven. Byla nás celá parta. Skákali jsme přes zákopy a měřili si, kdo je rychleji proběhne.

Vtom jsem uslyšela nějaký hluk. „Letadla,.... to... jsou.... Rusáci“, vyhrkla jsem.

„Prosím tě, kde jsi na tom byla. Vždyť nehoukaly sirény“, smáli se mi ostatní.

„Tak se podívejte!“

Letka bombardérů IL-2 letěla směrem k letišti. Na jejich bocích se skvěl nápis CCCP.

A vtom to začalo!

Otevřela se dvířka pumovnic a začaly padat bomby. Okamžitě nastala panika. Všichni jsme se schovávali, kam jsme jen mohli.

Rozběhla jsem se k nejbližšímu domu, s úlevou jsem zmáčkla kliku adovnitř jsem se nedostala, bylo zamčeno.

„Co budu dělat?“, běželo mi hlavou... „Co budu dělat?....“

BUM!!! Strašlivá rána a prudký náraz, asi sto metrů ode mě vybuchla bomba.

„Musím domů, musím se dostat domů....“ Rozběhla jsem se směrem k naší ulici. Teď vím, že to bylo obrovské riziko, ale to mě v tu dobu nenapadlo. Běžela jsem, co mi nohy stačily.

Stihla jsem doběhnout ke dveřím sousedů. Zvonila jsem, ale marně. Všichni leželi v mezipatře, protože kolem létaly střepiny.

Poté, co skončil nálet, museli nám vytahovat 9 bomb ze zahrádky.

Nálety byly strašná věc, ale mně se naštěstí při žádném z nich nic nestalo.